

DAYANIŞMAYI HAK ETMEK!

Aydınlık Gazetesi, 20 Eylül 2014

Yıldırım Koç

Özel sektörde işçi eylemleri yaygınlaşıyor. Kriz derinleştikçe ve hissedildikçe, daha da yaygınlaşacak. Kamu sektörü işçilerinin toplu sözleşmeleri gündemde. Onları temsil eden sendikalar, krizin daha da derinleştiği koşullarda, toplu sözleşme masasına oturacak.

Memurlar ve sözleşmeli personel, Memur-Sen'in 2013 yılında imzaladığı toplu sözleşmede 2014 yılı için enflasyon farkının konmamış olmasının etkilerini, enflasyon oranı yükseldikçe yaşayacak. Memur emeklileri de etkilenecek.

İşçi sınıfının tüm kesimlerinin eylem eğilimi artacak.

Tabii ki bu eylemlere destek vermek gerekiyor.

DAYANIŞMAYI HAK ETMEK

Ancak bazen kendi kendime soruyorum: Dayanışmayı kim hak ediyor?

15 Aralık 2009-2 Mart 2010 döneminde Ankara'da Tekel yaprak tütün işletmelerinin işçilerinin eylemi oldu. Türkiye tarihinin en büyük işçi sınıfı ve halk dayanışması bu eylemde yaşandı. Özelleştirmeye karşı direnme bilinç, cesaret ve kararlılığını gösteremeyen bu işçiler, özelleştirme sonucunda 4/C statüsüne geçirilerek haklarında önemli kayıplar yaşamamak için direndiler; 78 gün Ankara'nın soğukunda Kızılay'daki çadırlarda kaldılar. Türkiye'nin her tarafından yardım yağdı. Her gün binlerce insan direnişçileri ziyaret etti. Direnişçiler için 24 saat çay servisi sağlandı.

Bir süre önce dışa kapalı bir toplantıda Tekel eylemine katılmış 10 dolayında işçiyle bir değerlendirme yapıldı. Onlara bir soru sordum. "Kaçınız," dedim, "bu büyük dayanışmayı yaşadktan sonra diğer işyerlerinde direniş yapan işçilere destek oldunuz?"

Açık bir cevap vermediler. Aralarından biri, destek olduklarını söyledi. Ancak bu işleri bir parça biliyorsam eminim ki, Tekel yaprak tütün işletmelerindeki özelleştirmeden etkilenen 10 bin civarındaki işçiden ve Ankara'daki eyleme katılıp büyük bir dayanışmadan yararlanan yaklaşık 1500 işçiden çok küçük bir bölümü, kendi eylemleri bittikten sonra, eylem yapan ve hiç tanımadıkları işçilere destek verdiler.

İşçilerimiz bu bencillikten kurtulmadan emperyalizme ve sermayedar sınıfa karşı verilen mücadelede başarılı olmamız mümkün değil. İşin kötü tarafı, bu dayanışmadan zamanında kendileri yararlanmış olanların büyük bir bölümü de bu bencillikten kurtulamıyor; dayanışma sırasının kendilerinde olduğunu görmüyor. Hele verdikleri mücadele yenilgiyle sonuçlanmışsa, dayanışma duyguları iyice köreliyor.

İşçiler bir eylem yaptığında hemen kendi kendime soruyorum: Bugün eylem yapan ve halkın ve sınıf kardeşlerinin desteğini ve dayanışmasını isteyenler bunu hak ediyorlar mı?

DAYANIŞMA HAKKI NASIL DOĞAR?

Dayanışma nasıl hak edilir?

Siz daha sıkıntı yaşamadan sıkıntı yaşayan sınıf kardeşlerinize destek olursunuz; siz sıkıntı yaşadığınızda da dayanışma isteğiniz son derece haklı olur; dayanışmayı gerçekten hak edersiniz.

Eğer bugün eylem yapıp destek isteyenler geçmişte bu ülkede yaşanan zulüm ve sömürü karşısında sessiz kalmışsa, içimden onları ziyaret etmek bile gelmiyor. "Sıkıntıyı yaşasınlar, belki o zaman işçi olmayı öğrenirler" diyesim geliyor.

Tabii ki böyle düşünerek yanlış yapıyorum.

Eylem yapan işçiye destek vermek, onlara güç vermek, onlarla dayanışmaya girmek gerekli.

Ancak onların yaşadıklarından ders çıkarmalarını kolaylaştırmak için, dayanışma için yapılan ziyaretlerde bir soruyu da, onları incitmeden, dile getirmekte yarar var.

Daha önce başka işyerlerinde eylem yapan işçilere destek verip vermediklerini bir soruverin. Yarası olan insanı incitmek uygun değil; ancak kendileri dayanışmadan yararlanırken belki dayanışma gereğini öğrenirler.